

(1935 -)

HÜSNÜ BAYRAMOĞLU

HÜSNÜ VE YILMAZ Bayram Ağabeyler, Safranbolu kahramanlarından Berber Hıfzı Bayram'ın oğullarıdır. Hüsni Ağabey 1935 doğumludur. 1949'da, daha çocuk sayılabilecek yaşta, Üstad Bediüzzaman hazretlerinin hizmetine girmiştir. Vefatına kadar Said Nursi hazretlerinin en yakınında bulunup, O'nun ders ve terbiyesinden geçen altı büyük hizmetkârdan birisi olmuştur. Aynı zamanda Hz. Üstadın şoförlüğünü de yapmıştır. Bediüzzaman'ın vasiyetlerinde varis ve vekil tayin ettiği en genç talebesidir. Üstad'ın beş vasiyetinde de Hüsni ismi geçmektedir. Risalelerde de Hüsni ve Yılmaz ağabeylerin adları müteaddit yerlerde zikredilmiştir.

Hüsni ve kardeşi Yılmaz ağabeylerin isimleri Emirdağ Lâhikasında şu şekilde geçmektedir: "Safranbolu'daki halis kardeşlerimizden Hıfzı'nın küçük medrese-i Nuriyesi olan hanesindeki küçük ve çok çalışkan masumları 7 yaşında Yılmaz ve 13 yaşında Hüsni'nün ve onlar gibi Nur'a çalışkan muhterem validelerinin mübarek kalemleriyle yazdıkları tebriklerini, umum Safranbolu ve Eflâni medrese-i Nuriyesi namına bu Ramazan'ın bir Firdevsî teberrükü hesabına kabul ettik. Yılmaz'ın rüyası aynen çıkmış." (Emirdağ Lâhikası-I, 42)

Hüsni Bayram ağabeyin anlattığı hatıraları şöyle kaydettik:

ÜSTAD'I NASIL TANIDIM?

"Üstad'la hatıralarımız çok fazla. O zamanlar not tutmak gibi bir imkânımız olmadı, zaten hatıralardan ziyâde Risale-i Nurlara önem verilmeli.

"Ehl-i imanın zaafa uğradığı ve çok az insanın imanı, İslâm'ı yaşadığı dönemde Üstad'ımız, Kastamonu'ya nefiy olarak geliyor. Kastamonu ile Safranbolu irtibatlı; bizim peder de Safranbolu'da berber. Dindar bir berber olduğu için gelen giden çok oluyor, sohbet ediyorlar. Bir gün bir zat, 'Kastamonu'ya velâyet sahibi, çok büyük bir zat gelmiş' diye bahsediyor. Civar köylere kadar, halk arasında bu yayılıyor. Herkes sena ile Üstad'tan bahsediyor... Bizim Safranbolu da dindar bir memlekettir. Pederle beraber birkaç âlim ve hoca Üstad'ı ziyaret edelim, diye karar veriyorlar...

"Üstad'ı evinde ziyaret ediyorlar. Mehmed Feyzi Efendi o zaman hizmetindeymiş. Üstad'ımız o vakit o âlim ve hocalara diyor ki: 'Kardeşim! Bu Risale-i Nurlar medresenin malıdır, sizin bunlara sahip çıkmanız lazım, bunları okuyun ve neşredin, sizin malınızdır bunlar...' Çıkıyorlar dışarı...

"Bizim peder tarikat meraklısı, el almak için tekrar ziyaret ediyor Üstad hazretlerini. Mehmed Feyzi Efendi diyor ki: 'Sen bak Üstad'ın kapısına, açıksa gir, Üstad seni kabul eder.' Peder bakıyor, Üstad'ın kapısı kapalı; hürmetle kapıyı tıklatacak, fakat içeriden sesler geliyor, Üstad yüksek sesle konuşuyor, içeride bir cemaat var... Bekliyor içerdekiler çıksın diye... İki-üç dakika sonra Üstad kapıyı açıyor, 'Gel bakalım, niye geldin tekrar, otur bakalım' diyor. Babam bakıyor içeride hiç kimse yok. 'Hocam, ben tarikat dersi almaya geldim, bizim ecdadımız tarikatla meşguldü biraz, sana intisap etmek istiyorum' diyor. Üstad: 'Bak kardeşim! Ben 12 tarikattan ders verebilirim, 12 tarikattan ders vermeye mezunum; fakat zaman tarikat zamanı değil, imanı kurtarmak zamanıdır' diyor.

"Neyse Üstad soruyor, peder, 'İki tane oğlum var' diyor. Üstad da, 'Sana risale vereceğim, bunları yazacaksınız, okuyacaksınız, neşredeceksiniz; sizin hanenizi medrese-i Nuriye kabul ediyorum. Hem seni, hem aileni, hem de Hüsni ve Yılmaz'ı talebeliğime kabul ediyorum' diyor. Sene 1942... Birkaç tane, o zaman forma forma risaleler, Otuz Üçüncü Söz, Yirmi Üçüncü Söz gibi risaleler veriyor.

"Babam geldi. Ben ilkokul birinci sınıftayım, okuldan yeni gelmişim. Babam bize, 'Ben böyle büyük bir zati ziyaret ettim, size selâmı var, size dua etti, sizi tanıyor' dedi. Bizim çocuk halimizle Üstad ruhumuza vica-

hen öyle yerleşti ki... Bir de oradan emir veriyor. Ben o zaman yedi yaşındayım. Yazmaya başladık, ama o zamanlar elektrik yok, yokluk içindeyiz. Kısa zamanda elif, be diye baka baka öğrendik harfleri...

SAFRANBOLU'DAN DENİZLİ HAPSİNE GİDEN TEK BABAMDİ

“Sonra 1943 Denizli hadiseleri zuhur etti. O zaman ilk başta Safranbolu'dan Denizli'ye giden tek, bizim peder vardı, başka yoktu. Jandarmalar dükkâna geldiler, eve geldiler. Biz kitapları sakladık.

“Üstad hapisten sonra Emirdağ'a geçti. Biz Üstad'ın talimatıyla Asâ-yı Mûsâ, Zülfikâr... yazıyoruz, sandık içinde Üstad'a gönderiyoruz. O zaman postanede pederin bir ahbabı olduğu için 'görölmüşür' yazdırıyor; yoksa yasak... Üstad'ın o lâhikalardaki mektuplarında yazıyor ya 'acemi mektupları' diye...

Hüsnü Ve Yılmaz ağabeylerin babası Hıfzı Bayramoğlu, 1969'da Hicaz'da

AFYON HAPSİNE ÇOCUK OLDUĞUMUZDAN GİREMEDİK

“Böyle devam ederken 1948 Afyon hapsi ve tevkifleri başladı, bizim pederi de tevkif ettiler. Sungur Ağabey de o zaman Nur talebesi. Biz Üstad'ımıza ve babamıza, 'Bizi idam dahi etseler yolumuzdan dönmeyeceğiz!' diye pervasız mektuplar yazıyoruz, bizi de tevkif etsinler, hapse atsınlar diye... Neticede bizi ifadeye çağırdılar, ama çocuk olduğumuzdan savcı tevkif etmedi... Biz kaldık dışarıda... Hatta 'Tanrı uludur' diye ezan okunurken bahçeye çıkıp 'Allahü ekber' diye bağırıyoruz, bizi birkaç kere daha ifadeye çağırdılar, ama netice olarak hapse yine giremedik. Neticede babam Afyon hapsinden tahliye olup geldiler.

Babam 'Sizi Üstad'a ziyarete göndereceğim' dedi. O zaman Afyon'a gidiş geliş 15-20 lira para. Afyon'da bir adres verdiler. 'Afyon'da Pastacı Sabri var, o sizi Üstad'a götürür' dediler. Trenle geldik Afyon'a Sabri Ağabeye, 'Biz Üstad'ı ziyarete geldik' dedik. Dedi: 'Oğlum! Üstad'ı ziyaret etmek çok zor, polis var.' O zaman yıkıldık, zaten zor para bulduk Üstad'ı görmek aşkıyla. Üstad'ı tanıyoruz, ama daha görmemiştik. 'Amca be, sen bize Üstad'ın evini göster, polis bizi çevirirse oradan dönelim, ama buradan dönmek olmaz' dedim. Sabri amca 'Ha bu olur' dedi. Baktık hakikaten polis var. Elimizde bir sepet var, baktık polis biz küçük diye almıyor. Kapıya vardık, kapıyı çaldık; fakat kapı açılmıyor! Polis tam yanımıza geldi, o anda Zübeyir Ağabey bizi içeri aldı. Polis belki imanlı adamdı, istese bizi geri çevirebilirdi. Bu hadise Üstad'ın Afyon hapsinden bir-iki ay sonra oluyor, Üstad henüz Emirdağ'a gitmeden...

“Üstad bizim alınımızdan öptü, 'Ben size Kastamonu'dan beri dua ediyorum, evinizi medrese olarak kabul ettim. Yazdığımız risaleleri tashih ettim, çok hizmet etti!' diye bize teşvik için iltifat etti. Üstad'a pederin, validenin, Safranbolu Nur cemaatinin selâmlarını söyledik, ellerini öptük. Bir saatten fazla kaldık yanında, 'Ben hediye almıyorum, ama sizin hediyeinizi kabul edeceğim' dedi. Halbuki Üstad 10 liralık şeye 20 liralık karşılık verdi. 'Bak, bu tesbihi Afyon hapsinde çok çektim ben' dedi. Tesbihin her bir tanesi gümüş işlemeliydi. Bize 'Ceylan daha hapiste, onu da ziyaret edin' dedi. Ceylan Ağabey daha o zaman hapisten çıkmamıştı. 'Peki Üstad'ım' dedik, elini öptük çıktık. Polis yine önümüze çıktı. 'Gelin buraya, siz nereden geliyorsunuz!' dedi. 'Safranbolu'dan' dedik. 'Şimdi sizi karakola götüreceğim' dedi. 'Biz zaten hapse girmek istiyoruz!' deyince, 'Gidin hadi, başıma belâ olmayın!' diye bizi salıverdi. Hapishaneyi ziyaret ettik.

ÜSTAD MEVLANA HALİD'İN CÜBBESİNİN ALTINA ALDI BİZİ

“Ertesi gün biz tekrar Üstad’ın ziyaretine geldik. Baktık bu sefer başka polis var... Biz kapıyı çaldık, kapı geç açıldı. On iki basamak merdiven vardı. Zübeyir Ağabey yokmuş, Üstad kendisi açtı. Bize Nurları yazmayı, okumaya devam etmemizi, oradaki talebelerine selâm söylememizi, dua etmemizi söyledi. Sonra Mevlâna Halid’den intikal eden cübbesi vardı sırtında. ‘Bunu size giydirecektim, fakat boyunuz kısa olduğundan yere temas eder, Şafî olduğumdan yıkamam lazım gelir’ dedi. Kollarını açtı, bizi koltuklarının altına aldı; boyu da tam gelmişti. ‘Giymiş gibi oldunuz’ dedi. Biz ne olduğunuzu bilmesek de çocuk olduğumuzdan çok sevinmiştik...

BEN HİZMETİNİZDE KALMAK İSTİYORUM

“Ondan sonraki ziyaretimizde Emirdağ’a gittik. Validem de vardı, Üstad hanımları almıyordu ama Üstad uzaktan konuştu onunla. 1949-50 senesinde ben ortaokulu bitirmiştik. Babam bana dedi ki: ‘Üstad’ın, hizmetine ihtiyaç varmış, bak mektup var, gider misin?’ ‘Gönderirsen giderim’ dedim, O zaman beni sağlık okulunda okutmak istiyorlardı. Neyse ben Üstad’a gittim, dedim: ‘Beni size babam gönderdi, hizmetinizde kalmak istiyorum.’ ‘Ben herkesi hizmetime almıyorum, ama seni alacağım’ dedi. Daha o zaman Zübeyir Ağabey de gitmemiş hizmetine. İşte böylece 1949-50’de Üstad’ın hizmetine girmiş olduk...

Ahmed Aytimur, Yılmaz Bayramoğlu, Hüsnü Bayramoğlu ağabeylerin 15 Mayıs 2008 tarihinde İzmir’e geldiklerinde çektiğim fotoğraf. Solda kravatlı olan Av. Necdet Doğanata...

ÜSTAD’IMIZ AHLÂK VE EDEP TİMSALİDİR

“Üstad’ımız günde iki defa yemek yer, gayet az uyur, vaktini hiç boş geçirmezdi. Lâtifesi bile derstir, çok şefkatlidir, incitmeden edebe riayet eder. Sünnete tam uyar, çok ibadet eder, Risale-i Nurları devamlı okur, tashih eder. Ziyaretçiler hizmetle alâkalı ise kabul eder. Ezan okundu mu hemen namazını kılar. Her gün kırlara gider, bize ‘Keyif için değil, temaşa için’ derdi. Kendi eseri için bazen ‘100 kere,’ bazen ‘500 kere okuyorum’ derdi bize.

“Üstad çok şefkatli idi. Isparta’da şimdi müze olan evde kalıyoruz... Üstad’ın odası ayrı, bizim odamız ayrı... Günde beş saat uyuyabiliyoruz. Bir gün Üstad rahatsızlanmış, iki saat önce kalkmış; ben de o anda uyanmıştım. Gördüm ki, Üstad’ımız bizi uyandırıp rahatsız etmeyeyim, diye ayaklarının ucuna basarak sessizce geziyor! Çok şefkatli idi...

ÜSTAD’IMIZIN EMİRDAĞ’DA ZEHİRLENMESİ

“Bir gün içimizde büyük bir sıkıntı var... Hiç böyle olmazdı. Sıkıntından sabaha kadar uyuyamadık, ‘Üstad’a gidelim’ dedik, fakat Üstad o saatte yanına kimseyi almazdı. Sonra girdik, bir baktık ki, Üstad boylu boyunca yerde yatıyor, hırıltılar çıkıyor! Yanındaki testi kırılmış...

“Üstad bize: ‘Beni zehirlediler! Gece bekleme verdikleri zehiri yemeğime attırmışlar. Su içince yere yıkıldım’ dedi. Baktık, Üstad Hazretleri yeşil zehiri çıkartmış. Hemen yatağı değiştirdik. Sonra, ‘Kalbime ihtar edildi, bekleme zehir attırdılar’ dedi. Üstad 15 gün kadar zehrin tesiriyle çok sıkıntı çekti. Çok az miktarda çorba içebildi, 20-25 gün kadar sonra eski haline gelebildi.

“BERBEROĞLU BENİ SEN TIRAŞ EDECEKSİN!”

“Üstad bir gün bana: ‘Berberoğlu, beni sen tıraş edeceksin!’ dedi. Babam berberdi, fakat ben hiç tıraş yapmamıştım. Üstad soğuk suyla kendisi yüzünü ovuyor ve hemen tıraşını oluveriyordu. Sonra Üstad neden bana ‘Berberoğlu’ diye hitap etti diye endişeye başlamıştım.

“Üstad’ın yüzünü ovdum, fakat Üstad başımı kaldırmıyordu, önüne doğru eğmişti başımı, ben de yapamıyordum. Titremeye başladım. Sonra Üstad, ‘Keçeli, sen yapamıyorsun!’ diyerek usturayı aldı ve kendisi tıraşını oldu. Bana da: ‘Bak, sana bunun için Berberoğlu dedim’ diyerek içimdeki duyguyu attı. Bana kendisi tıraş olarak berber gibi görünüp, ‘Berberoğlu’ diyerek ‘Sen benim oğlumsun’ demek istemişti...”

RİSALE-İ NUR’UN MANA ÂLEMİNDEKİ TESİRİ

“Bir gün Elâzığ’a Hulusi Ağabeyi ziyarete gittim. O zaman Elâzığ’da dersane yok. Zaten o sıralarda yalnız Urfa’da, Diyarbakır’da dersane vardı. Hulusi Ağabey üç sayfa risale okudu ve ‘Fatiha!’ dedi. Üstad, ‘Hulusi Risale-i Nurları oralarda okumakla komünist kuvvetini durdurdu’ derdi. Demek bu, mana âleminde oluyordu. Mana âleminde atom bombası gibi tesir etmişti ki komünistliği durdurmuş...”

“Risale-i Nur okumak ibadettir. ‘Bir saat tefekkür, bir sene nafilâ ibadete mukabil gelir’ hadis-i şerifinde belirtildiği gibi, Risale-i Nurlar en büyük, en hakikatli tefekkürü sağladığından okunması ibadettir. Mübarek gecelerde Kur’an okumasını bilmeyenler Risale-i Nurları okusunlar...”

“Risale-i Nurları okuyanlar imanla kabre gireceklerdir. Neden? Çünkü Risale-i Nur talebelerine şübehat orduları hücum etse sarsamaz, imanını selbedemezler. Üstad’ımız bunu Birinci Şua’da bahsettiği ayetten çıkarmıştır: ‘Risale-i Nur okunan bir yerde biz beraberiz. Üç kişi bile olsa biz cemaatleyiz...’

“Risale-i Nurlardaki temsiller hakikate en yakın misallerdir. Aynı hakikat olmayıp hakikate en yakın misallerdir.

BU MİLLET RİSALE-İ NUR OKUYARAK KURTULACAK

“Bazen bana soruyorlar: ‘Bu millet böyle evlerde kitap okuyarak mı kurtulacak?’ Ben de diyorum: ‘Evet! Öyle kurtulacak. Şimdiye kadar ne kadar cereyanlar çıktı, biliyorsunuz, bakan hepsi bitti gitti, ama Risale-i Nur hizmeti katlanarak devam ediyor...’

“Üstad’ımız derdi ki:

“Ben talebelerimi âlem-i ervahta seçmişim. Kardeşim! Senin bir belde bulunman, orada Risale-i Nurları okuman, göstermen, o beldeye bedeldir.”

“Risale-i Nurları devamlı okumak, derslere daimî katılmak, tesanüdü muhafaza etmek, en mühim esastır.

EMNİYETE “BİSMİHİ SUBHANEHÜ” İLE BAŞLAYAN DİLEKÇE

“Urfa’da Emniyet’e yazdığımız ‘Bismihî Subhanehu’ ile başlayan dilekçenin hikâyesi şöyledir:

Üstadımızdan Risale-i Nur’un serbest bırakılmasının bu vatana vereceği faydaları anlatan bir mektup geldi. Mektup çok hoşumuza gittiğinden dolayı, aynısını biz yazmışız gibi dilekçe olarak hazırladık ve başına da ‘Bismihî Subhanehu’ koyduk. Emniyet Müdürüne, Savcıya, Valiye verelim dedik. Önce Emniyet Müdürüne gittik. Müdür, okudu ‘Bismihî Subhanehu’... “Bu ne yahu? Siz istida yazmasını bilmiyor musunuz?” dedi. Sonra Üstad’tan bizi soğutmak için bazı şeyler söyledi. Zübeyir Ağabey hemen atıldı: “Müdür bey bizi parça parça etseniz biz Bedüzzaman’dan ayrılmayız” dedi. Böyle deyince müdür tahammül edemedi, yanımızdan ayrıldı gitti. Sonra Valiye gittik. Vali yok, muavini vardı. Dilekçeye şöyle bir baktı, “Bunun bizimle alakası yok, Savcılığa verin” dedi. Gittik Savcıya... Dilekçeyi en yaşlımız Zübeyir Ağabey takdim etti. Savcı mektubun başındaki ‘Bismihî Subhanehu’yu görünce hayretle baktı ve ‘Bu ne?’ diye sordu. Sonra: ‘Bunları Elâzığ’a gönderelim’ dedi. Meğer Elâzığ dediği şey akıl hastanesiymiş... Doktor iyi bir adammış da mâni oldu.

Savcı bizi tevkif etti ve Isparta’ya gönderdi. Bizi üç metre genişliğinde, iki metre eninde, içinden lâğım akan bir odaya koydular. Kokudan ölüp gitsinler diye... Yorganın içinden başımızı çıkaramıyorduk. Sonra yanımıza suçlu bir yüzbaşı koydular, adam solcu imiş. Meğer ona ‘Nurcular orada seni keserler!’ demişler. Baktık adam bizimle hiç konuşmuyor, korkuyordu. Biz iman Kur’an’dan bahsettik, iki gün sonra konuşmaya başladı. Adam rahatlamıştı. Daha sonra oranın daha büyük amiri geldi de bizim halimizi görünce, ‘Bu ne hal! Burada insan yaşar mı?’ diye komiseri azarladı ve bizi başka yere aldırttı.

ÜSTAD’IN GÜNLÜK HAYATI

“Üstad, geceleri ibadet ve evrad u ezkârla meşgul olurdu. Her gece mutlaka teheccüde kalkar, yazın geceler çok kısa olsa bile saat birde-ikide mutlaka kalkardı. Zaten günde bir-iki saat istirahat ederdi. Teheccüde bizi zorla kaldırmaz, ‘kalk’ demezdi; ama hizmetine baktığımızdan sobayı yakacağız, çay yapacağımızdan mecbur kalkardık.

“Üstad’ın iki dersi vardı: Biri sabah, diğeri ikindi namazından sonra... Ders dediğim, birkaç sayfa risale okuyorduk. Üstad devamlı Risale-i Nur okur veya tashih ederdi.

Bazen ‘Ben bu risaleyi 100 defa okumuşum, fakat şimdi yeni okumuşum gibi istifade ettim. Çünkü imanın terakkiyatında bir hudut olmadığı için, her seferinde ayrı bir iman hali zuhur ediyor’ derdi.

“Günlük hayat olarak hizmet-i imaniye cihetiyle gelen ziyaretçileri bazen yanına alıyor, bazen de ‘Bugün hastayım, dışarı çıkmayacağım, hizmetle alâkalı bile olsa kimseyi almayın’ diyordu. Diyelim bir saat sonra birisi geliyor, illâ ısrar ediyor Üstad’ı göreceğim diye. İfadesini alıyoruz. Anlıyoruz ki bu zat çok uzaktan gelmiş; bir maksat için, Üstad’tan bir yardım, bir dua için gelmiş, maddî manevî ihtiyacı karşılığında gelmiş. Üstad hissediyor, ‘Ben dünyaya cevap veremediğimden ancak Allah için, hizmet için gelenleri kabul ediyorum, bunları gelenlere anlatın’ diyordu.

HASTALIKLARI ÂLEM-İ İSLÂM’LA ALÂKALIDIR

“Üstad’ımız günlük hayatında bazen hasta olurdu. Normal hasta bile olsa bazen ruhu daralır, çok daha fazla hasta olurdu; ıstırap, acı çekerdik. Mesela bir gün çok hasta oldu, ‘Mutlaka çok mühim bir mesele var, araştırın bakalım ne var, ne havadisler var...’ dedi.

Biz gittik, haberleri öğrendik, bir şey yok. Emirdağ’dayız. Ertesi gün Çalışkan Ağabeyin dükkanına vardık ki, ‘Bir haber var’ dedi. ‘Mısır’da Abdünnâsır ihtilâl yapmış, İhvan-ı Müslimin’den çok kimseleri öldürtmüş.’ Bakın Üstad bunun ıstırabını hissediyor ve çekiyordu. İslâm âlemiyle alâkadar. Anadolu’da bir Nur talebesine hücum oldu mu Üstad hissederdik.

PARASI VERİLMİYEN İLÂCI YUTAMADI

“Üstad’ımız Emirdağ’da iken bir gün beni yoğurt almaya, Zübeyir ağabeyi de başka şeyler almaya gönderdi. Zübeyir ağabeyle beraber çıktık. Ben yoğurdu aldım, dönüşte Mehmet Çalışkan ağabeyin dükkanına uğradım. Çalışkan Ağabey, ‘Zübeyir Ağabey getirdi, bu ilâç Üstad’a gidecek, götürüver’ dedi.

Üstad ilâç kutusunun içindeki tarifeyi okutturdu, ‘Bir tane içeyim’ dedi. Bir tane hap aldı, diline koydu; fakat su gidiyor, ilâç gitmiyor... Ne kadar su içtiyse ilâç bir türlü aşağı inmedi... Ben şaşırardım tabii. Üstad hapı çıkardı: ‘Bunda bir iş var! Nereden alınmış bu? Çabuk araştırın!’ dedi. Baktım Zübeyir Ağabey yeni girdi, daha ilâcın parasını vermemiş. Üstad ‘Demek ki bu yüzden içememişim!’ dedi. Üstad Hazretleri çok hassas ve mükemmel bir insan olduğundan yazdığı şeyleri yaşıyordu...

ÜSTAD’IN YANINDA 15 DAKİKADA ADAM NASIL DEĞİŞTİ?

“Bir gün de Isparta’dayız, kerli ferli bir adam geldi, kapıda bekliyor... Büyük bir şapkası var... Biz bundan şüphelendik, ama adamı bir türlü geri çeviremedik. İllâ, ‘Ben gireceğim. Üstad’a söylemiyorsunuz; söyleyin, beni alır’ diyor, bir türlü gitmek istemiyordu. Neyse Üstad, ‘Gelsin’ dedi. Biz de hayret ettik. Biz adamın şeklinde şüphelenmiştik, Üstad’ın yanına sokmak istemiyorduk. Artık çantasını aldık. Şapkasını ayakkabılarının üzerine koydu, girdi Üstad’ın yanına. Üstad’ımız herkese olduğu gibi adını, memleketini sordu. ‘Çoluk çocuğun var mı?’ diye aile hayatını sorduktan sonra, ‘Namaz kılıyor musun?’ dedi. Adam ‘İşte hocam... Filan...’ Adamın namaz kılmadığı anlaşıldı. ‘Sen farz namazını kıl, namazını kılasan çalışmaların da ibadet olur’ dedi.

“Hem Üstad’ımız, ‘Benim Risale-i Nur diye eserlerim var, sen bu eserleri okursan talebem olursun, talebem olunca da benim ve bütün talebelerimin dualarına hissedar olursun. Ailenle de hanende okusan, bu eserlerin neşrine çalışsan sana dua edeceğim’ dedi.

“Baktık adamın içine bir ateş düştü. ‘Hocam bana bir tane kitap ver’ dedi. Üstad’ın yanında kitap var, ama vermiyor. ‘Bunlara söyle, adres verirsin, sana verirler’ dedi. O sıralarda da yeni harflerle neşriyat başlamıştı. Neyse bu zata, ‘Risale-i Nurların ehemmiyetinden, insanın bu dünyaya gelişinin gayesinden, iman ve ibadetle mücehhez olan bir insanın dünya ve ahiret saadetine nail olacağından...’ bahsetti. Sonra dışarı çıktık. Adamcağız pır dönüyor, ‘Bana bir kitap verin’ diye yalvarıyordu. Ama biz kitap vermedik. ‘Anladım ben, bu şapkeyi giymek zararlı, ben bunu atıyorum şimdi’ dedi.

“Bu adam 15 dakikada Üstad’ın yanında nasıl değişmişti... Üstad bize diyordu ki: ‘Benden keramet istemeyin, en büyük kerametimiz Risale-i Nur’dur. Risale-i Nur’u okuyan veya dinleyen en muannit dinsiz feylesof bile olsa, dünyaca en yüksek bir âlim de olsa ya kabul edecek veya sükût edecek; çünkü Risale-i Nur’a itiraz mümkün değil. Onun için en büyük kerametimiz Risale-i Nur’dur.’”